

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 427/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a Mojmíra Mamojku prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní o námietkach proti exekúcii vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní o námietkach proti exekúcii vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Martin povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Martin je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 325,42 € (slovom trisťdvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Mgr. Štefana Buchu, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 427/2018-9 z 13. novembra 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní o námietkach proti exekúcii vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“). V časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Sťažovateľka v podstatnej časti sťažnosti uviedla, že na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu č. k. 21 C 129/2014-59 z 2. decembra 2014 súdny exekútor vydal 9. marca 2016 *upovedomenie o začatí exekúcie*. Sťažovateľka podala *námietky proti exekúcii* z 29. marca 2016 a súčasne listom označeným ako „*Oznámenie o úhrade istiny vo výške 5882,69,-EUR*“ oznámila oprávnenému z exekúcie [REDAKOVANÉ], že mu istinu v sume 5 882,69 € uhradila a príslušenstvo uhradí v splátkach. Súdny exekútor sťažovateľke listom zo 4. apríla 2016 oznámil, že „*o povolení o splátkach môže konať až po právoplatnom rozhodnutí o jej námietkach na exekúciu, o ktorých rozhodne Okresný súd Martin*“. Okresný súd o námietkach proti exekúcii nerozhodol, preto sťažovateľka na uvedenom súde podala 9. novembra 2016 podanie označené ako „*URGENCIA*“, ale okresný súd dosiaľ na urgenciu nereagoval. Námietky proti exekúcii boli okresnému súdu doručené 13. apríla 2016, avšak on o nich nerozhodol už viac ako 2 roky a 5 mesiacov, a to napriek tomu, že tak mal urobiť do 60 dní od ich doručenia.

3. Sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní datovanú na 25. máj 2018, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Odpoveď na uvedenú sťažnosť prevzala 15. júna 2018, avšak okresný súd do podania ústavnej sťažnosti o námietkach sťažovateľky nerozhodol.

4. Sťažovateľka zdôraznila, že „*v konaní pred súdom došlo k značným prieťahom najmä od 11.4.2017 do 12.6.2018, ale aj od 13.4.2016 do 22.3.2017, kedy súd vôbec nekonal*“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. *Základné právo Sťažovateľky [REDAKOVANÉ] právo na účinný opravný prostriedok, právo na súdnu ochranu upravenú v čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu zaručenú v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Martin v konaní spisová značka: 17Er/568/2016.*

2. *Základné právo Sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie-prieťahy v konaní upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zaručené v čl. 6*

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Žilina (správne má byť Okresný súd Martin, pozn.) v konaní, ktoré vedie pod sp. zn.: 17Er/568/2016.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn.: 17Er/568/2016 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,-€. (slovom: päťtisíc €), ktoré je Okresný súd Martin povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Právnomu zástupcovi sťažovateľky priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Žiliny (správne má byť Okresný súd Martin, pozn.) povinný vyplatiť na jeho účet JUDr. Mgr. Štefana Buchu číslo: [REDAKOVANÉ], ktorý je vedený v [REDAKOVANÉ], a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

6. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. Spr 820/18 zo 14. decembra 2018 doručeným ústavnému súdu 20. decembra 2018 vyjadrila k sťažnosti predsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu, a zároveň poukázala na stanovisko vyššej súdnej úradníčky, ktorej bola exekučná vec pridelená a ktorá sa vyjadrila takto:

„Zo súdneho spisu súd zistil, že dňa 13.4.2016 súdny exekútor predložil tunajšiemu súdu na rozhodnutie námietky povinnej proti exekúcii zo dňa 29.3.2016. Nakoľko vo svojom podaní, okrem iného povinná namietala aj výšku predbežných trov exekúcie tak, ako si ich vyčíslil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, súd výzvou zo dňa 22.3.2017 súdneho exekútora vyzval na ozrejmenie výpočtu hodnoty predbežných trov exekúcie v časti odmeny. Súdny exekútor sa k výzve vyjadril podaním zo dňa 3.4.2017, doručeným súdu dňa 11.4.2017, z ktorého však ani následne nebola zrejماً presná suma, z akej pri výpočte odmeny vychádzal. Súdny exekútor odpovedal len citáciou zákonného ustanovenia Exekučného poriadku, bez uvedenia sumy a jej výpočtu. Z uvedeného dôvodu bol preto súdny exekútor opätovne ohľadne uplatnených predbežných trov exekúcie vyzvaný výzvou zo dňa 12.6.2018 a následne ďalšou výzvou zo dňa 6.8.2018. V poslednej výzve súd súdneho exekútora tiež poučil, že jeho vyjadrenie je nevyhnutne potrebné k plynulému pokračovaniu

exekučného konania na tunajšom súde, a bez neho nie je možné o predmetných námietkach povinnej rozhodnúť. Ani na jednu opätovnú výzvu súdny exekútor nereagoval.

Nakoľko súdny exekútor sa k zaslaným výzvam zo dňa 12.6.2018 a zo dňa 6.8.2018 nevyjadril, pričom od podania námietok povinnej uplynula už značná doba, súd po viacnásobných výpočtoch nakoniec dospel k záverom, z akej sumy zrejme súdny exekútor pri výpočte odmeny vychádzal (t.j. ktoré jednotlivé položky do predmetnej sumy zahrnul), a preto dňa 15.11.2018 bolo vydané uznesenie č.k. 17Er 568/2016-44, ktorým súd námietky povinnej proti exekúcii zamietol a námietkam povinnej proti trovám exekúcie vyhovel. Uznesenie bolo odovzdané na expedovanie ešte toho istého dňa...

K sťažnosti taktiež uvádzam, že v zmysle aktuálneho rozvrhu práce patrí k dnešnému dňu do rozsahu mojej pôsobnosti rozhodnúť v 3090 spisoch, pričom v každom z nich je minimálne jeden návrh alebo žiadosť. Z uvedeného dôvodu preto fyzicky nebolo možné rozhodnúť vo veci skôr.“

7. Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu tiež vyplýva, že po skutkovej a právnej stránke nešlo o zložitú vec. Okresný súd zároveň uznal priet'ahy v konaní, a to v období od 13. apríla 2016, keď súdny exekútor predložil okresnému súdu na rozhodnutie námietky povinnej proti exekúcii, až do 22. marca 2017, keď súd výzvou vyzval súdneho exekútora na ozrejenie výpočtu hodnoty predbežných trov exekúcie v časti odmeny. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení poukázala aj na to, že na okresnom súde je približne 80 000 živých exekučných vecí, v ktorých je nevyhnutné konať.

8. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľky. Tento vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 7. januára 2019 uviedol, že sťažovateľka priet'ahy v konaní nespôsobilá, a zároveň ich nespôsobil iba súdny exekútor, ale aj okresný súd predovšetkým preto, že v čase od 13. júna 2016 do 22. marca 2017 nekonal, čo okresný súd sám priznal. Nekonal

ani v čase od 11. apríla 2017 do 12. júna 2018, ale to okresný súd nepriznal, čo vyplýva z posledného odseku na druhej strane jeho vyjadrenia.

10. Právny zástupca sťažovateľky zároveň poukázal na to, že pokiaľ súdny exekútor v konaní nereagoval na výzvy okresného súdu, mal okresný súd využiť zákonné prostriedky, aby tomu tak nebolo, ale súd ich nevyužil. Tiež uviedol, že pokiaľ okresný súd má približne 80 000 živých exekučných vecí, v ktorých je nevyhnuté konať, *„je to vecou súdu, ako si veci zmenežuje, ale nemôže to byť na ujmu účastníka konania, čo potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky“*.

11. Právny zástupca sťažovateľky zdôraznil, že od podania námietok 13. apríla 2016 do konečného rozhodnutia o nich to okresnému súdu trvalo 2 roky a 10 mesiacov, pričom súd o nich mal rozhodnúť do 60 dní.

12. Právny zástupca sťažovateľky zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Sťažovateľka sa sťažnosťou v časti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Zároveň namieta aj

porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

18. Pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, je potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj konanie odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevyvímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných prieťahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (napr. I. ÚS 56/02, II. ÚS 72/2016).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj sťažnosť sťažovateľky.

20. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci, pretože napadnuté exekučné konanie je z hľadiska zložitosti veci štandardným konaním tvoriacim frekventovanú súčasť agendy okresných súdov.

21. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

22. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania. Zistil, že z chronologického prehľadu jednotlivých úkonov okresného súdu a predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od 13. apríla 2016 do 22. marca 2017, pričom v tomto období uznal priet'ahy v konaní aj okresný súd, a tiež v období od 11. apríla 2017 do 12. júna 2018. Z uvedeného vyplýva, že celková doba nečinnosti okresného súdu bola približne 2 roky a 1 mesiac, pričom o námietkach sťažovateľky proti exekúcii a proti trovám exekúcie bolo rozhodnuté uznesením z 15. novembra 2018, teda rozhodovanie okresného súdu o námietkach trvalo celkovo 2 roky a 7 mesiacov.

23. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že okresný súd napokon o námietkach rozhodol aj napriek tomu, že súdny exekútor nereagoval na opätovné výzvy okresného súdu.

24. V súvislosti s tým je potrebné zdôrazniť, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa s'ťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

25. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o jeho zaťažnosti, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

26. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Hoci ústavný súd zistil, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľky, neprikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Er 568/2016 konal bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, pretože označená vec už bola v čase rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti s'ťažovateľky právoplatne skončená, a to uznesením okresného súdu č. k. 17 Er 568/2016-44 z 15. novembra 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2018.

III.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

30. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

31. Sťažovateľka v sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodnila doterajšou dĺžkou konania, vzniknutou materiálnou a finančnou ujmom, ako aj psychickou ujmom a pocitom bezmocnosti voči exekútorovi a okresnému súdu.

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

33. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Vzhľadom na dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní približne 2 rokov a 1 mesiaca, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu,

ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € pre sťažovateľku za primerané finančné zadostučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

35. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

36. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľke náhradu trov konania v sume 325,42 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 153,50 € vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 9,21 €. Náhradu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu doručené ústavnému súdu 7. januára 2019 ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019